

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 23/02-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť P. P., P.-C. S., K., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. Er 3360/01 z 2. mája 2002, za účasti Okresného súdu Košice I, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. P., P.-C. S., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2002 doručená sťažnosť P. P., P.-C. S., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. Er 3360/01 z 2. mája 2002, ktorým boli jeho námietky proti upovedomeniu exekútora o začatí exekúcie zamietnuté. Zamietnutie námietok viedlo k tomu, že sťažovateľ musel zaplatiť všetky sumy, ktoré boli uvedené v upovedomení o začatí exekúcie vrátane náhrady trov exekúcie.

Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu ním namietaného práva tým, že súdy v sporovom konaní v písomnom vyhotovení rozsudku okresného súdu č. k. 17 C 147/99-33 z 10. mája 2000 a v rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 13 Co 329/00-54 zo 14. marca 2001 neuviedli presné označenie trvalého bydliska oprávnenej (žalobkyne). Preto si nemohol včas a riadne splniť platobnú povinnosť, ktorá mu bola uložená uvedenými rozsudkami. Z tohto dôvodu neboli splnené podmienky na nariadenie exekúcie. Sťažovateľovi bolo 26. októbra 2001 doručené upovedomenie o začatí exekúcie, proti ktorému podal 8. novembra 2001 námietky so žiadosťou o zastavenie exekúcie. Uznesenie okresného súdu sp. zn. Er 3360/01 z 2. mája 2002, ktorým súd zamietol námietky sťažovateľa, mu bolo doručené 6. júna 2002. Sťažovateľ ďalej uvádza, že okresný súd v uznesení z 2. mája 2002 v záhlaví aj odôvodnení opravil adresu oprávnenej, ale neurobil to spôsobom, ako mu to prikazuje ustanovenie § 164 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Sťažovateľ preto navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že uznesením okresného súdu sp. zn. Er 3360/01 z 2. mája 2002 bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Súčasne žiadal priznať zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 10 000 Sk, ktoré odôvodnil zaplatením exekučných trov, prežitých nepríjemností a osobných stresov pred zamestnancami jeho firmy.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh (aj sťažnosť) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Medzi predpoklady konania, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každej

sťažnosti, patrí aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že jedným z dôvodov odmietnutia návrhu vrátane sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd uznesením, ktorým zamietol námietky proti upovedomeniu o začatí exekúcie, porušil jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ 8. novembra 2001 podal námietky proti upovedomeniu o začatí exekúcie so žiadosťou o zastavenie exekúcie, v ktorej uviedol, že povinnosť vyplývajúca z exekučného titulu chcel dobrovoľne splniť, peniaze poslal na adresu oprávnenej, ale peniaze sa vrátili späť kvôli chybné uvedenej adrese, hoci išlo o trvalé bydlisko oprávnenej uvedené v rozsudkoch (v exekučnom titule) okresného súdu aj odvolacieho súdu.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj súdna ochrana v exekučnom konaní. Exekučný súd poskytuje súdnu ochranu v exekučnom konaní v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého: „Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.“ Ak osoba nesplní ustanovené podmienky zákonného postupu pri uplatňovaní základného práva na súdnu ochranu, nemôže sa dovolávať toho, že toto právo bolo porušené, ak jej súd nevyhoviel, za predpokladu, že súd sám neporušil ústavnoprosesné princípy jeho postupu (čl. 47 až 50 ústavy). Preto do obsahu uvedeného základného práva nepatrí právo na vyhovie námietkam v exekučnom konaní podľa § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), ak neboli splnené zákonné predpoklady opodstatnenosti takýchto námietok.

Sťažovateľ ako povinná osoba bol zaviazaný splniť judikovanú povinnosť v lehote na plnenie, ktorá vyplývala z exekučného titulu. Túto povinnosť – ako to sám potvrdil – nesplnil odvolávajúc sa na chybné uvedenie adresy oprávnenej v exekučnom titule. Pre

upovedomenie o začatí exekúcie a ďalší postup exekučného súdu (nevyhovenie námietkam) bolo však rozhodujúce iba to, že povinný dobrovoľne nesplnil povinnosť vyplývajúcu z exekučného titulu. Exekučný súd môže skúmať dôvod, kvôli ktorému povinný nesplnil vymáhanú povinnosť, len vtedy, ak ide o dôvod, ktorý upravuje a uznáva zákon (najmä § 50 a § 57 Exekučného poriadku). Taký dôvod na zastavenie exekúcie, aký uviedol sťažovateľ v námietkach proti upovedomeniu o začatí exekúcie (plnenie na chybné uvedenú adresu oprávnenej osoby), zákon neupravuje. Na tomto mieste ústavný súd pripomína, bez toho, aby to malo priamy význam pre jeho rozhodnutie, že v rozsudku okresného súdu č. k. 17 C 147/99-33 z 10. mája 2000 je uvedená správna adresa oprávnenej (K.), a oprávnená bola zamestnankyňou u sťažovateľa, a preto jej trvalé bydlisko musel poznať z osobných údajov v zamestnaní.

Ústavný súd považuje za potrebné dodať, že ak exekučný súd zistí, že povinný dobrovoľne nesplnil svoju povinnosť z exekučného titulu, musí postupovať v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku a umožniť pokračovanie v exekúcii, pokiaľ sa judikovaná povinnosť nesplní alebo sa nezistí iný dôvod na to, aby sa v exekúcii dočasne alebo trvalo nepokračovalo (odklad alebo zastavenie exekúcie). Opačným postupom by exekučný súd odoprel základné právo na súdnu ochranu oprávnenej osobe.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozhodnutím okresného súdu o zamietnutí námietok v exekučnej veci sťažovateľa a jeho základným právom na súdnu ochranu v tomto exekučnom konaní nemôže byť žiadna príčinná súvislosť. Takúto príčinnú súvislosť nemôže zakladať postup a rozhodnutie exekučného súdu, v ktorom sa rešpektovali zákonná úprava postupu takého súdu a predpoklady na vykonanie súdnej exekúcie.

Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2002

